

odlaže krivično gonjenje, kao i sprovođenje obaveza po presudi donetoj na osnovu zaključenog sporazuma o priznanju krivičnog dela; praćenje izvršenja mere zabrane napuštanja stana (u daljem tekstu: kućni pritvor) i mere zabrane prilaženja, sastajanja ili komuniciranja sa određenim licem; organizacija, sprovođenje i praćenje izvršenja kazne zatvora u prostorijama u kojima osuđeni stanuje (u daljem tekstu: kućni zatvor); organizacija, sprovođenje i praćenje izvršenja kazne rada u javnom interesu i zaštitnog nadzora kod uslovne osude; nadzor nad uslovno otpuštenim licem i podrška da lice poštuje ograničenja koja je izrekao sud; savetovanje i pružanje podrške i pomoći licu posle izvršene kazne zatvora da izbegnu ponovno činjene krivičnih dela; drugi poslovi koji su od značaja za obavljanje poslova iz-vršenja. Iz pobrojanih poslova jasno je da je obim poslova koji Poverenička služba treba da izvršava izuzetno širok.

Odeljenje za tretman i alternativne sankcije je posebna organizaciona jedinica unutar Uprave za izvršenje krivičnih sankcija koje je nadležno za izvršenje alternativnih sankcija i pojedinih mera alternativnih pritvoru, kao i za rad službi za tretman koje postoje unutar kazneno-popravnih ustanova.

Da bi ovaj zakon doživeo svoju primenu u praksi neophodno je značajno ojačati kapacitete Povereničke službe koja trenutno broje samo 42 poverenika. Od toga 23 poverenika paralelno obavlja i poslove vaspitača u kazneno-popravnim zavodima što svakako otežava vršenje njihovih (van)zavodskih dužnosti. Takođe, poslovi postpenalnog prihvata, koji je ponovo vraćen u sistem izvršenja krivičnih sankcija, zahtevaju mobilizaciju mnogo većeg broja ljudi, jer prema nekim podacima, broj povratnika koji boravi u kazneno-popravnim ustanovama je oko 70% od ukupne zatvorske populacije. Postpenalna podrška je jedna od ključnih mera koja treba da doprinese sniženju stope povratništva što bi posredno dovelo i do smanjenja osuđeničke populacije.

4.3. Lišenje slobode prema odredbama Zakonika o krivičnom postupku.

Prema ZKP policijski službenici, u cilju prikupljanja odgovarajućih informacija i činjenica koje mogu biti od značaja za otkrivanje i gonjenje učinioca krivičnih dela, pozivaju lica (u svojstvu građanina ili u svojstvu osumnjičenog) na tzv „informativni razgovor“. Policija može pozivati građane radi prikupljanja obaveštenja, a u pozivu se mora naznačiti razlog pozivanja i svojstvo u kome se građanin poziva.

Prinudno se može dovesti lice koje se nije odazvalo pozivu samo ako je u pozivu bilo na to upozoreno (čl. 288, st. 1). Kad policija prikuplja obaveštenja od lica za koje postoje osnovi sumnje da je učinilac krivičnog dela ili prema tom licu preduzima radnje u predistražnom postupku predviđene ovim zakonikom, može ga pozivati samo u svojstvu osumnjičenog. U pozivu će se osumnjičeni upozoriti da ima pravo da uzme branioca (čl. 289, st. 1).

Ono što je sporno u praksi, a što je NPM uočio tokom svojih poseta policijskim upravama na teritoriji Republike Srbije jeste situacija u kojoj se nakon saslušanja osumnjičenom donese rešenje o policijskom zadržavanju. Među policijskim službenicima postoji nedoumica od kog momenta počinje da se računa zadržavanje.